

laas her — behandler dette Forhold med den største Varsomhed. Det er et Forhold, som har stillet store Krav til de ydste Funktionærer, og de have haft grumme Lidens Udsligt til at faae den tilborlige Nytte deraf. De sjældneste Funktionærer have været langt heldigere stillet, idet det private Selskab overfor sine Funktionærer har stillet sig langt flottere, end Staten har gjort. Ja Staten har endog, fuldstændig hægtet ethvert Tilfald til de ydste Jernbanefunktionærers Pensionstasse, medens det private Selskab har stillet betydelige Summer til sine Funktionærers Pensionstasses Naadighed. Jeg skal som sagt kun anmode om, at man paa det Grundlag vil overveje Forholdet og gjøre alt Muligt for ikke at begaa Uret mod dem, som i mange Aar, for at slippe deres Alderdom, have stude Summer ind, som i Forhold til Lønningerne ikke have været ringe, saaledes at de under de nu Forhold kunne blive i det Mindste ligesaa heldig stillede eller muligt heldigere, end under de nuværende Forhold. Jeg skal ikke komme ind paa de øvrige Spørgsmaal, som man ellers har udtalt sig om. Selvfølgelig staar jeg paa det Standpunkt, at jeg ønsker den videst mulige Indflydelse fra Folkethingets Side paa hele Jernbanevæsenets Udvikling, men paa den anden Side kan det heller ikke nytte at tro, at Folkethinget skulde kunne sidde her og være den egentlige Ledet af Jernbanevæsenet. Det, som vårt Jernbanevæsen i høj Grad trænger til, er, at have en kraftig og dygtig Generaldirektør. Hvis det skal gaa med en saadan Institution som Jernbanevæsenet, saa maa den Mand, der staar i Spidsen derfor, være i Besiddelse af udmærket Evne til at lede det. En af Grundene til, at man stadig forøger og forøger det overordnede Personale, er vist i Dieblisken den, at den Mand, som leder vårt Jernbanevæsen, er lovlig gammel og lovlig svag, og det er netop ikke sjældent, at naar saadanne Direktører mærke, at deres egne Kræfter svigte, og at de ikke ret kunne hitte ud af de mange forskellige Ting, som de tidligere have kunnet magte, er deres eneste Redning og deres eneste Tilflugt at sige: Lad os oprette et Kontor til, med Chef og Personale, som behandler de og de Sager! Denne Uttring af — om jeg saa maa sige — Impotents hos de Styrende er ikke ualmindelig. Det er ofte Tilfældet hos gamle Folk, der begynde at stagnere, at de stadig gribe til det Midde, at forøge Kontorenes og Departementchefernes Antal og tro at finde deres eneste Frelse deri, medens dog Grunden til, at Forretningerne ikke rigtig ville gaa, er, at vedkommende Overordnede mangler den Evne,

som hører til for at styre dem. Den samme Tanke har været udtalt for flere andre Omraaders Vedkommende, men jeg tror, at man iøvrigt kan sige det paa Jernbanevæsenets Omraade, at skal vårt store Jernbanekomplex styres saaledes, at baade Arbejderne i Tjenesten kunne være fornøiede med Arbejdet og Publikum være tjent med det Arbejde, der ydes, maa det være en kraftigere Haand til at lede det, end der, efter hvad jeg synes, nu er paa Jernbanevæsenets Omraade.

Sagen (Kingsløbing Amts 3die Valgrebs): Ved denne Sags 1ste Behandling vil jeg gjerne tillade mig at omtale et Forhold, som ikke staar i selve Lovforslaget, men som dog hænger sammen dermed, særlig med Lønningsbestemmelseerne deri. Det er vistnok bekendt for alle ærede Medlemmer af Thinget, at der er tillagt det ved Jernbanerne tjenende Personale en Del Fribilletter til at rejse paa Banerne. Jeg veed ikke saavidt, hvor mange Fribilletter det er, og til hvor lange Ruter de have dem, og jeg ved ikke, om de Alle have ligemange, eller om dette Forhold er noget stiftende efter Hensyn til de forskellige Funktionærer og deres Lønninger, men jeg tager vist ikke fejl i at antage, at de Alle have saadanne Fribilletter. Saa vidt mig bekendt have de fleste Funktionærer, forsaavidt de ikke bo i en Kjøbstad, saaledes et Par saakaldte Tørvebilletter, paa hvilke de kunne lade deres Kone eller Pige kjøre ind og gjøre Indkjøb, uden at de have Omkostninger derved, hvad selve Jernbanetjeneren angaar. Endvidere havde de nogle og tyve Fribilletter til Ruter med muligvis forskjellig Længde. Det er jo klart, at en saadan Begunstigelse repræsenterer et vist Beløb om Aaret, som altsaa med god Ret kan anses for at være en Del af deres Løn. Nu ser jeg imidlertid ikke her, at dette Emolument er taget med ved deres Løns Beregning, og det er vel muligt, at det ikke i Almindelighed betragtes som en Del af Lønnen; men det repræsenterer dog, som jeg siger, et vist Beløb. Nu maa vi huske paa, at disse underordnede Funktionærer ere udsatte for under deres Tjeneste snart at bo det ene Sted og snart at bo det andet Sted; de stifte altsaa i denne Henseende overordentligt tidt, og deraf bliver den naturlige Følge, at de have alle deres Bekjendtskaber fra den Tid af deres Liv, som falder ind under Banens Tjeneste, boende paa mange forskellige Steder. Naar de blive ældre, ville de paa Grund af denne Stiften, de have været udsatte for, se deres Børn bosatte omkring paa mange Steder i Landet, og naar man saa tænker